

Jakso 2 Metsä

Sisällys

1. Introsoitto
2. Alkupuhe

Tervetuloa kuuntelemaan Iki-ihmisten pyhäkoulua, jonka teille kaikille tarjoaa Kuusamon luterilainen seurakunta. Iki-ihmisiä ovat kaikki, joilla on ikää, ihmisyyttä ja tahto kohti ikuisuutta. Pyhäkoulu alkaa N - Y - T - NYT - pysykää kiinni keinutuoleissanne!

3. Taivas on sininen ja valkoinen - toinen säkeistö
4. Hartaus-tarina

(halkojen kirveellä hakkaamisen ääniä)

Kukakohan tämänkin laavun on rakentanut. Hienosti se on tehty. On siinäkin puu poikineen. Komeita suoria runkoja on kaadettu, oksat perattu, tarkasti veistetty, ja hirret paikoilleen laskettu. On tätäkin varten useampikin mies täällä varmaan hirsii vedellyt. Kuka metsässä, kuka laverilla mutta jokainen on varmasti oman osansa tehnyt - luonteensa mukaan tietenkin.

(pieni hiljaisuus)

On tässä syytä ollut olla useampia tekijöitä. Eihän tällainen valmiiksi kenenkään yksin tekemänä tule, on kokoa ja jyrkevyyttä. Ja hyvin suojaa sateelta, kun ei oikein pahasti sivulta pääse tuuli ujeltamaan. Ja jos kovasti ujeltaa, niin ei sekään haittaa – ujelletaan takaisin.

(pieni hiljaisuus)

Vähän alkaa kyllä jo hämärää olla, sumun jostain nostatti – ei haittaa – tekee vaan hetkestä vieläkin levollisemmän. Ja onneksi pari jätkänynttilää pitää valoa yllä laavun ovella – kyllähän ne lämpöäkin tuovat. Mikäs tässä ollessa. Tuli lämmittää kehoa ja mieltä. Ei ole sellainen olo, että olisi yksin, vaikka lähimpään pirttiin taitaa olla monia kilometrejä. Välillä sai tänne kävellä juurikoita ylitellen, välillä suosta saappaita ylös kiskoen – mutta kannattihan se. Ei muun elämän murheet täällä paina – on tilaa ajatella.

(pieni hiljaisuus)

Metsän keskellä sitä tuntee itsensä aika pieneksi. On sellainen olo, että ei täällä auta nyt riehumaan alkaa – kun on täällä muitakin. Ei niitä muita tietenkään pelätä tarvitse, rauhassa elellen yhdessä metsän puiden ja kivien kanssa tämä hyvin sujuu. Käymässä täällä metsässä minä olen – niin kuin elämässä muutenkin.

(pieni hiljaisuus)

Nuokin lohkareet ovat tainneet olla tuossa jo vuosituhansia – ja tulevat olemaan vielä kauan minun jälkeeni. Olkoot siinä, kun Luoja on ne kerran siihen suunnitellut. Eivät ne siinä minua häiritse. Jos minun tontilleni tunkisivat, niin saattaisin ne siirtääkin – mutta kun rauhassa ovat tuossa, niin olkoot. Hyvät ovat siinä. Jokainen omalla paikallaan, minä omallani.

Metsä

(pieni hiljaisuus)

Välillä sitä jää pohtimaan kuinka pieni ihminen on tämän kaiken keskellä. Metsäänkin voi kokematon eksyä ja kadota. Kuitenkin ihminen on asetettu tämän kaiken yläpuolelle. Jumalan kuvana hallitsemaan metsän eläimiä ja meren kaloja. Ihminenhan se viimeisenä luotiin kaikista maailman olennoista, kun kaikki muu oli jo valmista – ja meidän tavallisten tallaajien valtaan tämä kaikki annettiin – kaikki mitä on maan päällä ja meren syvyyksissä. On se aikamoista ajatella. Taitaa monesti jäädä tämä rooli aika vajavaisesti hoidetuksi.

(pieni hiljaisuus)

Täällä sitä saa pohtia elämää rauhassa. Tekemättömiä ja tehtyjä asioita. Ei sitä ole hyvä vain tehdä ja tehdä. Välillä on hyvä pysähtyä ja analysoida. Se on viisas ratkaisu – ei metsässäkään ole hyvä vain päättömästi kävellä eteenpäin, välillä on hyvä pysähtyä, kuunnella hetken, jotta tietää mitä ympärillä tapahtuu, tarkistaa suunta – ja jatkaa vasta sitten matkaa.

(pieni hiljaisuus)

Kaikkein tärkeintähän tällä elämän matkalla on perille pääsy. Tietenkin on tärkeää, että matkakin sujui hyvin, ettei matkalla potkaissut turhan montaa kertaa jalkaansa samaan juurakkoon tai kompastunut samaan kuoppaan. Se jos jokin jälkikäteen pännisi, ja olisi vähän noloakin, kun ei virheistä oppinut.

(ääniä)

Mutta eipä taida täällä olla niitä, jotka eivät koskaan olisi meinanneet kompastua, täällä metsässäkään tallanneista. Kautta aikojen ihmiset aika samanlaisia ollaan oltu. Toisilla on vain ollut vierellä joku, joka on tarrannut olkapäästä kiinni ennen kuin on ehtinyt kaatua pahasti. Ottanut koppia ja nostanut takaisin jaloilleen. Siitä saa olla kiitollinen.

Eihän sitä maassa maaten nimittäin perille pääse – omilla jaloilla sitä sitten viimeisenkin oven eteen kävellään. Ja mitäpä muuta jokainen matkalainen toivoo, kuin että perillä oven avauduttua näkisi ensimmäisenä ystävälliset ja rakastavat kasvot. Ja kun kynnyksen oli astuessa tuo oven avannut taputtaisi sinua olkapäälle, niin se tuntuisi jotenkin ihmeen tutulta. Ihan kuin tuo sama käsi olisi koskettanut olkapäätä aiemminkin.

Jos tässä hetken vielä pohtisi menneitä, ja tekisi tilinpäätöstä ja sitten lähtisi kotimatalle.

5. lyhyt pianomusiikki
6. Raamatunlauseiden alkuintro

Iki-ihmisten Pyhäkoulun viimeisessä osuudessa pääosassa on sininen pieni pussi, jossa on raamatunkohtia pienillä lapuilla. Tästä pussista joka jaksossa nostetaan summa mutikassa yksi lappu ja pyritään sen jälkeen viisaasti neuvomaan itseä, miten tätä raamatunkohtaa tulisi tulkita tänään, tässä ja nyt. Kuulijan tehtäväksi jää arvioida, olisiko tällä raamatunkohdalla sanottavaa myös juuri hänelle tänään, tässä ja nyt.

7. Raamatunlauseen nosto

Metsä

Edessäni on taas tämä sininen pussukka, ja sieltä nostan yhden raamatunkohdan. (nosto) Ja se on Jesajan kirjan luvusta 56. ”Minä olen suostunut niiden etsittäväksi, jotka eivät minua kysyneet. Niiden löydettäväksi, jotka eivät minua etsineet.” Se, mikä tästä kohdasta ainakin nousee mieleen on ainakin se, että tässä Jumala on ihmisen suhteen aloitteellinen. Ihminen ei itsessään olisi osannut edes kysyä Jumalaa, etsiä Jumalaa, ellei Jumala olisi itse suostunut etsittäväksi. Ihminen ei olisi kyennyt Jumalaan löytämään eikä etsimään, jollei Jumala olisi niin päättänyt. Jumalan armo on aika suuri.

Toiset eivät edes etsineet häntä, ja silti löysivät. Vaikea kohta mutta jotenkin kertoo siitä, että kuinka Jumalan rooli ihmisen pääsyssä Jumalan luo on oikeastaan se, joka ratkaisee. Ihmisellä ei ole siinä ihan kauheasti tekemistä, eikä omia apuja siinä, että voiko löytää Jumalan luokse. Kyllä se on Jumala, joka tekee sen kaiken, jotta ihminen voi hänen luokseen päästä. Se on se, mikä tästä kohdasta tänään nousee mieleen.

8. Maat, metsät hiljenninä (virsi 560, säkeet 1 ja 2)

9. Loppupuhe

Tämän jakson aiheena oli siis metsä ja sinne meneminen. Hyvässä mielessä. Metsässä ei tapahdu liikaa eikä toisaalta myöskään liian vähän. Sisin on auki omalle puheelleen ja mieli nousee kuin itseksensä kohti latvuksia. Sinne on hyvä mennä tutkimaan mitä mielellä on mielessään. Ja jos ei muutoin pääse käymään metsässä niin sinne voi mennä vaikka kuinka usein muistoissa, unissa ja ajatuksissaan. Metsässä moni on myös kokenut Jumalan läsnäoloa ja puhetta - hänen, joka sekä meidät että metsät on luonut.

Kiitos jälleen seurasta ja siunattua loppupäivää itse kullekin! Seuraavassa jaksossa olemme ruokakaupassa, eikä ihan minkä tahansa hyllyn ääressä - kyseessä on nimittäin karkkihylly sillä vietämme karkkipäivää! Siihen asti, kuulemisiin!

10. Iki-ihmisten pyhäkoulun toimitti - puhe

Iki-ihmisten pyhäkoulun toimitti: Käsikirjoitus ja puheosuus pastori Mauno Lehto. Musiikki kanttori Maria Suviaro.